

~~№ 801~~

ВИРГИЛІЕВА

ЭНЕИДА,

~~У 437~~
~~836~~

НА

МАЛОРОССІЙСКІЙ ЯЗЫКЪ

ПЕРЕЛОЖЕННАЯ

И. Котляревскимъ.

ЧАСТЬ 1.

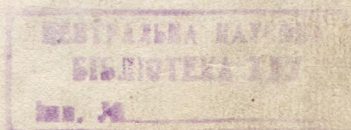
~~№ 437. I.~~

ХАРЬКОВЪ.

ВЪ УНИВЕРСИТЕТСКОЙ ТИПОГРАФИИ.

1842.

~~№ 437. I.~~

469735

1934

V45

58

02 K

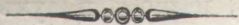
2004

ЭНЕИДА

НА

МАЛОРОССІЙСКІЙ ЯЗЫКЪ

ПЕРЕЛОЖЕННАЯ.

Эней бувъ парубокъ моторный
И хлопецъ хотъ куды козакъ,
Удавсь на всее зле проворный,
Завзятійшый одъ всихъ бурлакъ.
Но Греки якъ спалывшы Трою,
Зробылы зъ неи скырту гною,
Винъ взявши торбу, тягу давъ,
Забравшы де-якихъ Троянщивъ,
Осмаленыхъ, якъ гыря, ланщивъ,
Пятамы зъ Трои нахывавъ.

Эней піджавъ хвистъ мовъ собака;
Мовъ Каинъ затрусывсь увесь;
Изъ носа потекла кабака:
Уже винъ знавъ якый Зевесь.
Шатнувся мытью самъ изъ хаты,
Своихъ Троянцевъ позбираты;
Зибравшы, давъ такый приказъ:
«Якъ можна швидче укладайтесь,
«Зо всімы клунками збирайтесь,
«До моря швендайте якъ разъ!»

А самъ вернувшись въ будинки,
Свое лахмття позбравъ;
Мызеріи наклавъ дві скринькы,
На човенъ заразъ одиславъ,
И дожыдався тилько ночи,
Що якъ Дидона зимкне очи,
Щобъ не прощавшись тягу дати.
Хоть винъ за нею и журывся,
И свитомъ цилый день нудывся;
Та, ба! бачъ треба покидати.